

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania S.K.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie
o wypłatę emerytury wojskowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 sierpnia 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 21 września 2022 r., sygn. akt III AUa 1231/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 listopada 2020 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie wstrzymał S. K. wypłatę emerytury wojskowej od 1 grudnia 2020 r. w związku z przyznaniem mu emerytury powszechnej, która okazała się świadczeniem korzystniejszym.

Wyrokiem z 25 maja 2021 r., Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił odwołanie S. K. i zasądził od niego na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że S. K. ur. [...] 1952 r., w okresie od 15 lipca 1972 r. do 1 sierpnia 1995 r. pełnił służbę wojskową. Decyzją z 14 listopada 1995 r. Wojskowe Biuro Emerytalne przyznało odwołującemu prawo do emerytury wojskowej od 1 listopada 1995 r. Procentowy wymiar emerytury przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 60,80%. 12 listopada 2007 r. odwołujący złożył wniosek o doliczenie mu do wysługi emerytalnej

zatrudnienia przypadającego po zwolnieniu z wojska, tj. ze wskazanych przez niego okresów:

Decyzją z 14 listopada 2007 r. organ emerytalny zmienił wysokość emerytury wojskowej odwołującego. Zgodnie z jego wnioskiem, organ emerytalny do wysługi emerytalnej zaliczył okresy: 16 sierpnia 1995 r. - 31 grudnia 1998 r., 1 stycznia 1999 r. - 31 grudnia 2001 r. oraz 11 marca 2002 r. - 30 września 2007 r. Łączna wysługa emerytalna wyniosła 34 lata i 10 miesięcy. Podstawa wymiaru emerytura została wyliczona na poziomie 79,33% i ograniczona do 75% zgodnie z art. 18 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. W 2020 r. wysokość emerytury wojskowej odwołującego wynosiła brutto 3.958,99 zł.

Decyzją z 1 października 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie przyznał odwołującemu emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 września 2020 r. Emerytura powszechna okazała się świadczeniem korzystniejszym niż emerytura wojskowa.

Zaskarżoną decyzją z 12 listopada 2020 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie wstrzymał odwołującemu wypłatę emerytury wojskowej od 1 grudnia 2020 r. w związku z przyznaniem mu emerytury z FUS, która okazała się świadczeniem korzystniejszym.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w myśl art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Tożsame uregulowanie zawiera art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53), zgodnie z którym w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń — wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Natomiast art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Z rozważań Sądu pierwszej instancji wynika, że zasada ta ma zastosowanie także w przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się również do emerytur wojskowych.

Sąd Okręgowy podkreślił, że wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. Sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jest odmienna, gdyż przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy).

W ocenie Sądu Okręgowego wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999 r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS, ma prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż emerytura wojskowa odwołującego nie została obliczona wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny, ale również o okresy składkowe „cywilne” które zwiększyły jej wysokość. Skoro zatem odwołujący faktycznie zrealizował uprawnienie do wykorzystania „cywilnego” stażu emerytalnego, to nie można go tak samo traktować jak żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. i niektórych żołnierzy pozostających w służbie przed 2 stycznia 1999 r., którzy nie mają możliwości doliczenia do emerytury mundurowej jakichkolwiek „cywilnych” okresów zatrudnienia i w rezultacie przysługuje im prawo do pobierania dwóch świadczeń. W stosunku do odwołującego zastosowanie będzie mieć zatem zasada wypłacania jednego świadczenia, albowiem przechodząc na emeryturę wojskową podstawa tej emerytury wynosiła 60,80%, a do stażu jego emerytury wojskowej zostały następnie zaliczone okresy ubezpieczenia „cywilnego” przebyte po zakończeniu służby wojskowej. Powyższe, jak już wyżej wskazano, skutkowało zwiększeniem podstawy wymiaru emerytury wojskowej odwołującego aż do uzyskania maksymalnej podstawy 75% i w efekcie zwiększenia wysokości jego emerytury wojskowej.

Na skutek apelacji S. K. Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 21 września 2022 r., w pkt. I oddalił jego apelację i w pkt. II orzekł o kosztach postępowania.

Sąd drugiej instancji podniósł, że kluczowe znaczenie miała w sprawie wykładnia użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu „emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe ukierunkowane na sposób jej obliczenia. Interpretacji powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z 24 stycznia 2019 r. (I UK 426/17, Legalis). Sąd Okręgowy przytoczył w swoim uzasadnieniu to orzeczenie i nie ma potrzeby ponownego przytaczania jego treści. Sąd Apelacyjny w pełni podziela poglądy wyrażone w tym judykacie. Jednocześnie przyjmuje za własne rozważania Sądu pierwszej instancji poczynione w oparciu o orzeczenie Sądu Najwyższego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego słusznie Sąd pierwszej instancji podkreślił, że odwołujący się nie należy do żadnej z grup opisanych w wyroku Sądu Najwyższego, bowiem w jego przypadku „cywilne” okresy ubezpieczenia zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości emerytury wojskowej i miały wpływ na jej wysokość. Z akt sprawy i ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że poza służbą wojskową od 15 lipca 1972 r. do 1 sierpnia 1995 r., Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wydał decyzję z 14 listopada 2007 r., w której doliczył do wysługi emerytalnej okresy zatrudnienia odwołującego po zakończeniu służby wojskowej tj.: 16 sierpnia 1995 r. - 31 grudnia 1998 r., 1 stycznia 1999 r. - 31 grudnia 2001 r. oraz 11 marca 2002 r. - 30 września 2007 r. Po uwzględnieniu wyżej wymienionych okresów ubezpieczenia emerytura odwołującego z 60,80% wzrosła do 79,33% podstawy jej wymiaru i została ograniczona do 75%.

Powyższe potwierdza jednoznacznie, że okresy zatrudnienia odwołującego się po zakończeniu przez niego służby wojskowej miały wpływ na wysokość emerytury wojskowej, bowiem bez uwzględnienia okresów składkowych „przepracowanych” po zwolnieniu ze służby wnioskodawca nie otrzymałby emerytury w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że emerytura wojskowa odwołującego się nie została obliczona wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny, ale również o okresy składkowe (cywilne), które zwiększyły jej wysokość. Ubezpieczony miał zatem możliwość uwzględniania w emeryturze wojskowej okresu „cywilnego” stażu emerytalnego i możliwość ta w jego przypadku została wykorzystana. Skoro odwołujący się faktycznie zrealizował uprawnienie do wykorzystania „cywilnego” stażu emerytalnego, to nie można go tak samo traktować jak żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. i niektórych żołnierzy pozostających w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., którzy nie mają możliwości doliczenia do emerytury mundurowej jakichkolwiek „cywilnych” okresów zatrudnienia i w rezultacie przysługuje im prawo do pobierania dwóch świadczeń. Z powołanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2019 r. wynika, że jeśli emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia

społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści, jaką przynosi zwiększenie emerytury.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł S. K. Skarżący zaskarżając wyrok w całości wniósł o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, uwzględnienie apelacji i zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie przez zmianę decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Warszawie z 12 listopada 2020 r., i uchylenie zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego oraz zobowiązanie organu rentowego do wypłaty świadczenia emerytalnego z Wojskowego Biura Emerytalnego obok świadczenia emerytalnego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem Okręgowym, Sądem Apelacyjnym oraz Sądem Najwyższym.

W podstawach skargi kasacyjnej skarżący zarzucił:

1. naruszenie zasady równości określonej w art. 32 Konstytucji RP poprzez oparcie rozstrzygnięcia na podstawie art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: - Dz.U. z 2020 r., poz. 586) w związku z art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: - Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.).

2. naruszenie zasady równości określonej w art. 32 Konstytucji RP poprzez oparcie rozstrzygnięcia na podstawie art. 7 ustawy o emeryturach wojskowych w związku z art. 95 ustawy o emeryturach z FUS.

3. naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego określonej w art. 2 Konstytucji RP.

4. naruszenie art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP w związku z art. 40 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: - Dz.U. z 2021 r., poz. 423 ze zm.).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne. Istotnym zagadnieniem prawnym jest rozstrzygnięcie jak należy interpretować przesłankę wyjątku od zasady wypłaty jednego świadczenia określoną w art. 95 ust. 2 ustawy, czy zgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego określoną w art. 2 Konstytucji RP oraz

zasadą niedyskryminacji określoną w art. 32 Konstytucji RP jest stosowanie tego wyjątku jedynie do niektórych żołnierzy zawodowych i pozbawienie żołnierzy zawodowych, którzy wstąpili do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. możliwości „skonsumowania” większości okresów pracy cywilnej. Czy w sytuacji gdy przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych traktują zebrane przez ubezpieczonego składki jako jego środki zaewidencjonowane na indywidualnym koncie emerytalnym to brak możliwości skorzystania z tych środków po osiągnięciu wieku emerytalnego nie stanowi naruszenia art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, które zapewniają ochronę własności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na wskazując na zagadnienie prawne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr

864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Nie występuje w przedmiotowej sprawie zagadnienie prawne bowiem wątpliwości związane z art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zostały rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego uchwałą składu siedmiu sędziów z 15 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21, LEX nr 3274620). W uchwale tej wyrażono pogląd prawny, zgodnie z którym ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.).

Sąd Najwyższy między innymi zgodził się przy tym ze stanowiskiem, że przyjęcie założenia, zgodnie z którym dyferencjacja uprawnień żołnierzy w zakresie prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych w zbiegu jest związana wyłącznie z datą powołania ich do służby wojskowej (przed i po dniu 1 stycznia 1999 r.) i stanowi jej konsekwencję, oznaczałoby ich nierówne traktowanie. Inaczej jednak ten problem musi być postrzegany, gdyby założyć, a założenie takie jest w pełni uprawnione, że nie chodzi w nim o samą datę powołania do służby jako determinantę różnych uprawnień w przypadku zbiegu prawa do świadczeń emerytalnych, lecz o to, że te dwie grupy żołnierzy były objęte w okresie odbywania tej służby różnymi systemami emerytalnymi, co data powołania ich do służby jedynie ilustruje. Okoliczność ta, polegająca na wprowadzeniu od dnia 1 stycznia 1999 r. systemu „zdefiniowanej składki” w miejsce systemu „zdefiniowanego świadczenia” i związane z tym istotne różnice w zakresie unormowania sposobu opłacania składek na powszechne ubezpieczenie społeczne przez żołnierzy powołanych do służby do dnia 1 stycznia 1999 r., jak i po tym dniu, nie może zaś pozostać bez znaczenia dla ustalania zakresu podmiotów, którym przysługuje równe traktowanie. Może ona bowiem

zostać uznana za istotną cechę różniącą te podmioty. Taką cechą może być też różnicowanie ze względu na zachowaną w stosunku do jednej tylko grupy żołnierzy (przynajmniej potencjalną) możliwość zwiększenia emerytury wojskowej przez doliczenie do wysługi emerytalnej „stażu cywilnego”. Wówczas sytuacja prawna tych żołnierzy mogłaby być zatem oceniana co najwyżej jako podobna do żołnierzy powołanych do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. Podobieństwo obu tych grup polegałoby natomiast wyłącznie na tym, że jedni i drudzy są żołnierzami zawodowymi, ale posiadającymi różne uprawnienia w zakresie sposobu obliczania ich emerytur. Niezależnie jednak od tego, które z tych założeń zostałoby przyjęte, da się je z całą pewnością obronić jako dozwolone naruszenie zasady równości przy uwzględnieniu „testu” wynikającego z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Po pierwsze bowiem, celem oraz treścią wprowadzonego przez ustawodawcę różnicowania jest „wpasowanie” żołnierzy pozbawionych prawa do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia „stażu cywilnego” w nowy system ubezpieczeń społecznych bazujący na zdefiniowanej składce, która w dużym stopniu oznacza realizację zasady wzajemności składki i prawa do świadczenia oraz abstrahuje od solidarnościowego charakteru świadczeń zabezpieczeniowych. Po drugie, moment wprowadzenia omawianej dyferencjacji wskazuje na związanie jej z przyjętym w ustawie emerytalnej procesem stopniowego wygaszania dotychczasowych uprawnień emerytalnych na rzecz jednolitego, powszechnego systemu. Proces ten jest zaś w pełni akceptowany zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie prawa ubezpieczeń społecznych (por. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 22 czerwca 1999 r., K. 5/99, OTK ZU 1999 Nr 5, poz. 100, z dnia 4 stycznia 2000 r., K. 18/99, OTK ZU 2000 Nr 1, poz. 1 oraz K. 1/00, OTK 2000 Nr 6, poz. 185 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 217/10, LEX nr 950438 i z dnia 26 kwietnia 2016 r., I UK 151/15, LEX nr 2050671). Wprawdzie ów proces stopniowego wygaszania „starych” uprawnień emerytalnych w ustawie emerytalnej został oparty przede wszystkim na wieku (a konkretnie dacie urodzenia) świadczeniobiorców, jednakże łatwo założyć jego adekwatność także w odniesieniu do daty powołania do służby decydującej o zakresie regulacji zaopatrzeniowych, zwłaszcza że drugim z czynników powodujących eliminację dotychczasowego („starego”) systemu emerytalnego jest

określona w ustawie data graniczna przypadająca na dzień 31 grudnia 2008 r. (por. art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej). Po trzecie, wspomniana dyferencjacja ma charakter proporcjonalny, gdyż bilansuje ją (omówiona wcześniej) regulacja art. 18i ustawy zaopatrzeniowej. Po czwarte, trudne do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości społecznej byłoby postawienie jednych żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r. w sytuacji lepszej (a przez to nierównej) od takich samych żołnierzy, którym wzrost emerytury wojskowej z tytułu uwzględnienia samych okresów służby pozwalałby na uzyskanie tego świadczenia w wysokości tylko nieznacznie niższej niż 75% podstawy wymiaru (na przykład 74%).

Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni aprobuje kierunek wykładni art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej przyjęty w omówionej uchwale powiększonego składu z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21. Nie dostrzega też we wniosku skarżącego argumentów, które uzasadniałyby jego zmianę. Sąd Najwyższy zauważa równocześnie, że lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie potwierdza przyjęcie przez Sąd drugiej instancji wykładni zgodnej z powołaną uchwałą. Tak wyłożony art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej Sąd drugiej instancji odniósł zaś do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

[ms]